

cũng với đôi mắt hiền từ đầy áp thương yêu ấy. Dư âm câu nói đêm đó lại trở về ... “ cậu mợ cũng rất thương con. “

Ông Mẫn mất trong một cơn đột quỵ tim bất thành linh. Ông ra đi thật chóng vánh, thân xác không bị hành hạ nhiều : đó cũng là cái phần phước của ông, gia đình cũng không phải khổ tâm nhìn thấy người thân trong cảnh đau đớn đọa đày.

Bà Hoàn từ khi chồng không còn nữa bỗng trở thành ngơ ngác ngác ngác như người mất hồn, lặng lẽ như chiếc bóng mờ trong nhà và hay lẩm nhẩm niệm Phật trước bàn thờ ông Mẫn.

Bà quên hẳn cái thú trồng rau và cũng chẳng tha thiết gì với bếp núc nữa. U Đoài trở thành bầu bạn với bà trong những tháng năm còn lại. Mùa ấm thì Đoài đưa bà đi chùa, đi dạo công viên, đi thăm các ông bà bạn của đợt tị nạn năm xưa. Mùa lạnh thì Đoài đọc truyện Tự Lực Văn Đoàn cho bà nghe, đón đôi ba người bạn già của bà về nhà nấu mấy món chay, đọc kinh niệm Phật.

Không phải là Ân muốn bỏ mặc cha mẹ mình cho u Đoài chăm sóc, nhưng là vì trong đoạn đời cô lúc đó có nhiều chuyện không may : pharmacie mà Ân đang làm việc bị 1 đại công ty dược phẩm mua đứt : họ cho người trẻ tuổi nghỉ việc, chỉ giữ lại ông dược sĩ già kiêm luôn nhiệm vụ quản lý tiệm và Ân. Nếu đuổi Ân thì theo luật lao động họ sẽ phải bồi thường 1 số tiền khá lớn, vì thâm niên công vụ của cô. Áp lực nặng nề của công việc khiến Ân mắc phải căn bệnh thời đại có tên gọi là “ burn out “. Tâm thần cô trở nên bất ổn, vui buồn nóng giận thất thường nên Đoài tình nguyện cáng đáng việc nhà, luôn cả việc chăm lo cho ông bà Mẫn.

@@@@@@@@@@

Thời gian ... ôi thời gian ! Thoắt cái Lâm đã 36 tuổi. Cậu đã qua nhiều cuộc tình nhưng chẳng có cô gái nào dừng lại dài lâu trong đời. Vì công việc, sở làm của cậu - 1 công ty lớn có tầm vóc quốc tế - hay gởi Lâm đi làm công vụ dài hạn ở các nước ngoài. Các cô bạn gái không thích ở trong tình trạng chờ đợi nên kết cuộc thường là chia tay.

Một đêm hè, bà Hoàn bị ngã lúc trở dậy đi vệ sinh. U Đoài - lúc này đã ở hẳn trong phòng bà - thấy việc chẳng lành, u tức tức gọi xe cứu thương đưa bà vào bệnh viện cấp cứu.

Bà mất ngày hôm sau vì xuất huyết não lúc té đầu đập vào tường. Tro bụi của bà được rải cùng chỗ ông Mẫn lúc trước.